

Jak již vyloženo, bylo účelem smíru a plyne také z jeho povahy, že strany měly na zřeteli prospěch jak Františka Š-a tak i žalobcův rovnou měrou. Tím nabyl žalobce samostatného práva na zproštění se svého závazku, tudíž i na to, by žalovaný zaplatil celou pohledávku záložny. Mohl proto doháněti žalovaného přímo, by své povinnosti dostál. Jestliže však místo toho zaplatil za něho dluh sám pokud se týče jinak záložnu uspokojil, což nebylo popřeño, jest podle § 1358 obč. zák. oprávněn žádati náhradu, poněvadž jako spoludlužník ze směnky záložně za tento dluh osobně ručil, takže i on byl v poměru k záložně. To jest také smysl pátého odstavce žaloby. Odvolá-li se žalovaný na úmluvu se žalobcem prý ujednanou v S., podle níž měl prý každý zaplatiti polovici celého směnečného dluhu Františka Š-a, stačí ho poukázati k důvodům rozsudku prvé stolice, který v té příčině správně uznal, že by tato dohoda, došlo-li k ní, neměla významu, pokud se týče že ho pozbyla, ať se stala před smírem nebo po něm.

Čís. 10000.

Náhrada škody podle § 1327 obč. zák.

Ztratili-li rodiče usmrcením synů výživné, na něž měli podle § 154 obč. zák. nárok, pozbyli nejen toho, co jim synové skutečně poskytovali, nýbrž i výživného, které by synové byli podle svých majetkových poměrů podle zákona povinni poskytnouti rodičům.

Přisouzený důchod přísluší v neztenčené míře i onomu z rodičů, jenž druhého přežije.

Vyživovací povinnost dětí podle § 154 obč. zák. není jich závazkem solidárním, nýbrž závazkem společným.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv II 345/30).

Dva synové žalobců byli usmrceni při železničním neštěstí. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se rodiče usmrcených na dráze měsíčního důchodu 400 Kč, to i pro případ, kdyby některý ze žalobců zemřel. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** přisoudil žalobcům měsíční důchod 200 Kč a to i pro případ, kdyby některý z nich zemřel. **O d v o l a c í s o u d** vyhověl odvolání žalobců a přisoudil jim měsíční důvod 400 Kč a to i pro případ, kdyby některý ze žalobců zemřel, odvolání žalovaného poukázal na rozhodnutí o odvolání žalobců. **D ů v o d y :** **K o d v o l á n í ž a l o v a n é h o :** Není nesprávným právním posouzením, přiznal-li první soud částku na výživu oběma žalobcům přiznanou nedílně po smrti jednoho žalobce druhému, pozůstalému. Jest pravda, že nárok na to, co ušlo, jest pro každého z obou žalobců samostatným. První soud také nepraví, že je to nárok nedílný, a odůvodňuje přiznání celé částky pozůstalému z obou žalobců tím, že vzhledem k vyšetřeným poměrům žalobců by přiznaná částka nestačila ani na výživu jednoho ze žalobců. A k tomu názoru jest přisvětliti, zvláště když jsou oba žalobci tak staří a tělesně sešli, že si nemohou přivydelati. **K o d v o l á n í ž a l o b c ů :** První

soud zjistil, že v místě bydliště žalobců je přiměřeno 12—14 Kč denně pro jednu osobu na výživné. Pripadlo by na výživu obou žalobců podle průměru 26 Kč denně 720 Kč měsíčně. I když se sníží výživné pro osobu na 10 Kč denně, kteráž částka postačí sotva na výživu osoby výdělků neschopné, činí výživné pro 2 osoby 600 Kč měsíčně, při čemž nelze brát zřetel k tomu, že mají žalobci nepatrný příjem z pronájmu polí a že jejich chatrný domek nepadá rovněž na váhu, jak správně první soud zjistil a což ani není napadeno. Podle § 154 obč. zák. jest povinen syn opatřiti nutným rodičům slušnou výživu. Pro stanovení výše této slušné výživy je rozhodnou jednak potřeba nutných rodičů, jednak prostředky povinného syna v době stanovení vyživovacího příspěvku. První soud zjistil, že důchod usmrčeného syna Raimunda činil 320 šil. kromě zaopatření, které měl zdarma. Toto zaopatření jest k důchodu přičísti a činí s platem nejméně 1829 Kč. Žalobci žádají jen 400 Kč, spokojují se s výživou nutnou, neboť této částky jest nezbytně potřebí k uhájení života. Nemůže býti pochybnosti, že by usmrčený syn musil sám bez ohledu na usmrčeného bratra Rudolfa přispívati vzhledem k výši svého důchodu na nutnou výživu svých rodičů touto částkou 400 Kč. Avšak ani syn Rudolf nebyl bez výdělků. Vydělal, ač byl ještě učněm, 140 šil. měsíčně a k tomu měl celé zaopatření. Výdělek jeho činil 669 Kč a zaopatření 300 Kč, tedy měsíčně 969 Kč, a byl by musil přispívati aspoň 100 Kč na výživu svých rodičů aspoň nutnou, takže při součtu důchodů obou usmrčených synů 2.598 Kč činí požadovaná částka 400 Kč méně než $\frac{1}{2}$ společného důchodu obou synů. Bylo tudíž odvolání žalobců vyhověti a přiznaný důchod zvýšiti na 400 Kč. Při tom bylo vysloviti, že renta přísluší ve stejné výši přeživšímu manželu, protože vzhledem k sešlosti obou žalobců bude přeživší manžel potřebovati pomocné síly, které bude musiti platiti za obsluhu, jež si žalobcové dosud navzájem poskytují, kterouž obsluhu oceňuje starosta obce na 18 Kč denně, takže zbude mu na vlastní výživu částka pranepatrná, i kdyby za obsluhu platil jen polovici této částky, 9 Kč denně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Po právní stránce nelze dovolání žalovaného vyhověti. Soud dovolací poukazuje v tom směru především na správné důvody napadeného rozsudku. K vývodům dovolání se dodává: Pokud dovolatel poukazuje k ustanovení § 1323 obč. zák., podle něhož by se nahradila škoda musí vše býti uvedeno v předešlý stav, jest ho upozorniti na to, že podle § 1327 obč. zák. ustanovení to neplatí, nastane-li z poškození na těle smrt. Vždyť žalovaný nemůže usmrčené syny žalobcům jako rodičům navrátiti. Mínění dovolatelovo, že pro posouzení škody žalobců jest podle § 1323 a 1327 obč. zák. směrodatným jen to, co rodiče v době smrti synů od nich dostávali jako výživné, poněvadž prý náhradou těchto částek bude vše uvedeno v předešlý stav a že tyto částky představují výživné, které žalobcům smrtí jejich synů ušlo, není správné,

ano jest jisto, že usmrcením synů ztratili žalobcové jako jejich rodiče výživné, na které podle zjištění soudů nižších stolic v té době již měli proti usmrceným synům nárok podle § 154 obč. zák. Pozbyli proto žalobci usmrcením svých synů, kteří byli povinni, by je slušně vyživovali, a kteří také podle zjištění nižších soudů této povinnosti dostávali tím, že jim podle možnosti různé částky posílali, nejen těchto částek, nýbrž onoho výživného, které by usmrcení synové podle svých zjištěných majetkových poměrů byli podle zákona povinni žalobcům poskytovat. Výše tohoto výživného soudem odvolacím na 400 Kč měsíčně stanovená odpovídá zjištěným majetkovým poměrům usmrcených synů žalobců a toto jest proto skutečnou škodou, kterou žalobcové usmrcením synů utrpěli. Tvrzení dovolatelovo, že žalobci v čase usmrcení synů nedostávali od nich výživu a že syn Rudolf ani nebyl s to, aby své rodiče podporoval, odporuje opačným zjištěním odvolacího soudu a soud odvolací nemůže se s ním zabývat, ježto napadený rozsudek může po stránce právní přezkoumati jen na základě skutkových zjištění soudu odvolacího. Správným jest také úsudek soudu odvolacího, že присouzený důchod přísluší v neztenčené míře i onomu ze žalobců, který druhého přežije, a soud dovolací schvaluje v této příčině důvody napadeného rozsudku, které shledává správnými a které vývody dovolatele nebyly vyvráceny. Vyživovací povinnost dětí podle § 154 obč. zák. není sice jejich solidárním závazkem, nýbrž závazkem společným, soud odvolací také tento závazek za solidární nepovažuje, třebaže vzhledem k tomu, že dva synové žalobců byli usmrceni, povinnost tu posuzoval celkově. Není proto ani v tomto směru dovolání důvodným.

Čís. 10001.

Pro nárok třetí osoby proti nemanželskému otci na náhradu nákladů podle § 167 obč. zák. jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 2 j. n.).

(Rozh. ze dne 18. června 1930, R I 400/30.)

Žalovaný měl známost se žalobcovou dcerou, jež nezůstala bez následků. Dcera žalobcova při porodu zemřela. Žalobce hradil výlohy porodu a pohřbu dcery i děčka a domáhal se na žalovaném žalobou, o niž tu jde, jich náhrady úhrnem 5.363 Kč. Žalobu zadal na krajském soudě. Procesní soud první stolice uznal žalobcův nárok důvodem po právu, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro zmatečnost. Důvody: Odvolací soud má za to, že napadený rozsudek i předchozí řízení trpí zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., že první soud k projednání a rozhodnutí sporu byl nepříslušný, kterouž nepříslušnost nelze odstraniti ani úmluvou stran. Z požadované náhrady jsou nepochybné útraty porodní asistentky, za léky a lékařům, dále útraty pohřbu děčka ve výši přes 500 Kč toho druhu, které jest povinen nemanželský otec hraditi podle § 167 obč. zák. (útraty slehnutí a další nutné výlohy). K rozhodování